

El sopar dels idiotes

Francis Veber

Introducció / Jorge Picó i Antoni Navarro

Versió / Joan Ramon Borràs

TEATRE
bromera

ACTE PRIMER

(PERE ix de la cuina, tot enganxat, amb una bossa de plàstic plena de gel a la mà. Va vestit amb un barnús. És un home d'una quarantena d'anys, atractiu en condicions normals però, aquesta nit, molt desvalgut. Es dirigeix cap a un sofà, caminant amb esforç, fent ganyotes de dolor. S'obri la porta i apareix CRISTINA, una dona guapa de trenta anys. Es queda parada en veure PERE.)

CRISTINA. Però, què t'ha passat?

PERE. Una enganxada de renyons.

CRISTINA. No!

PERE. Et done la meua paraula d'honor que no vaig així per fer-te riure.

CRISTINA. *(Avança cap a ell.)* Però com t'has fet això, pobret meu?

PERE. *(S'asseu amb dificultat al sofà.)* Mentre em duxtava, he volgut arreplegar el sabó, i...

CRISTINA. Ai, senyor! Digues, no et deus haver desllo-mat?... Has cridat un metge?

PERE. Sí, Arquimbau, és un especialista, és molt bo, se-gons sembla. *(S'aplica la bossa de gel sobre els renyons.)*
Uf, que fred que està!...

CRISTINA. Jo em pensava que calia calor per als renyons.

PERE. Jo també, però Arquimbau m'ha dit que gel...

CRISTINA. Vols beure res?

PERE. Un culet de whisky escocés, per favor.

CRISTINA. (*Va cap al bar.*) Amb glaçons?

PERE. Sí... i si no n'hi ha, me n'agafes dos del llom.

CRISTINA. (*Mesurant el whisky.*) Has anul·lat el sopar?

PERE. Com has passat el dia?

CRISTINA. No gaire malament. Has anul·lat el sopar?

PERE. No, per què?

CRISTINA. Com que per què? Tu t'has vist?

PERE. Arquimbau em redreçarà, no patisques. (*Es mira el rellotge.*) A tot això, què collons fa? Havia de passar a les set i mitja!

CRISTINA. (*Li porta el whisky.*) No pot ser veritat, Pere! Aniràs de tota manera a aquest sopar sinistre?

PERE. No tornem a començar. És un sopar que em diverteix. Si tu el trobes sinistre, pitjor per a tu! (*Ella el fita durant un breu instant en silenci. Després s'allunya cap a l'habitació.*) No em faràs morros perquè tinga ganes de divertir-me un poc!

CRISTINA. (*S'atura.*) És més greu que això, Pere, aquest sopar, és el que no m'agrada de tu.

PERE. Ja està. S'ha tornat a posar cabuda. Però, què he fet jo, Déu meu, per a tenir alhora lumbago i una dona cabuda!

CRISTINA. (*Torna cap a ell.*) Anul·la-ho, queda't aquesta

nit amb mi. En tinc necessitat... Saps que no em va gens bé en aquest moment.

PERE. Just, canvia tu d'idea, vine amb mi, veuràs, són irresistibles, aquests sopars!

CRISTINA. És irresistible invitar un desgraciat per a burlar-se'n tota la vetlada?

PERE. No és un desgraciat, és un imbècil, i no hi ha res de mal de burlar-se dels imbècils, estan per a això, no?

CRISTINA. (*Seriosa, després d'un breu moment.*) És molt important per a mi que ens quedem junts aquesta nit, amor meu. Anul·la-ho.

PERE. No puc, el fava passa a arplegar-me a les huit.

CRISTINA. (*Es queda paralitzada.*) Quin fava?

PERE. El meu convidat.

CRISTINA. (*Incrèdula.*) Ve ací?

PERE. Li he dit que passe a prendre una copa, sí.

CRISTINA. Digues-me que això no és veritat, has convidat aquest home ací?

PERE. Volia estudiar-lo un poc abans de dur-lo a sopar. Ja ho veuràs, pel que sembla és fabulós.

CRISTINA. (*Va a agafar la bossa de mà.*) Ah, no! No veuré res de res. Us deixaré cara a cara. Que us divertiui molt!

(*Es dirigeix cap a la porta.*)

PERE. On vas?

CRISTINA. També tinc un sopar. No tenia gens de ganes d'anar-hi, però, què hi farem!

PERE. Un sopar amb qui?

(Toquen a la porta. CRISTINA es queda paralitzada.)

CRISTINA. És ell? No vull veure'l.

PERE. No, dona! És Arquimbau.

(CRISTINA va a obrir la porta. Entra ARQUIMBAU. La cinquantena. Reumatòleg. Aspecte de panxacontent.)

CRISTINA. Bona nit, doctor.

ARQUIMBAU. Bona nit, senyora.

PERE. *(En voler-se girar cap a ARQUIMBAU, se li desperta el dolor.)* Ai!...

ARQUIMBAU. *(Anant cap a ell.)* Bé, em sembla que vosté està en forma, diga'm...

PERE. Bona nit, doctor, gràcies per haver-se pres la molestia de desplaçar-se.

ARQUIMBAU. Hi havia un embossament d'aquests!

CRISTINA. *(A ARQUIMBAU.)* Li'l deixe, doctor. Desenganxe'l de pressa, que té un sopar molt important aquesta nit.

PERE. *(Veient venir el numeret.)* Cristina...

CRISTINA. Un sopar d'idiotes. Potser vosté no en coneix el funcionament. Cada convidat porta un idiota...

PERE. Cristina, per favor...

CRISTINA. ...els idiotes no saben, és clar, per què els han seleccionat, i el joc consisteix a fer-los parlar. Pel que sembla, és irresistible, però a mi això no em fa gràcia, així que me'n vaig. Bona nit, doctor.

(Ix. Breu silenci molest.)

PERE. Em sap greu, doctor. L'havia cridat per un lumbago, no per a una baralla de parella.

ARQUIMBAU. Per favor... Puc llavar-me les mans?

PERE. *(Gest cap a una porta.)* Allà té un lavabo...

(ARQUIMBAU se'n va a llavar-se les mans. PERE explica:) Estava dutxant-me. He volgut arreplegar el sabó i ja no m'he pogut adreçar.

ARQUIMBAU. *(En off.)* És un invent molt bonic, la dutxa, per a nosaltres els reumatòlegs. Quasi tant com el tennis. *(Tornant a la sala.)* Quan jo era estudiant, féiem sopars de lletges. Calia invitar la més lletja possible, i, en acabar el sopar, donàvem un premi.

PERE. *(Es relaxa.)* Ah, sí. Jo també n'he fet. Però és molt més divertit amb els idiotes.

ARQUIMBAU. Em sembla menys objectiu, de tota manera.

PERE. No. Cregà'm, doctor. Hi ha idiotes completament objectius. *(ARQUIMBAU esclafeix a riure. PERE reprén.)* N'espere un d'un moment a l'altre. Ja ho veurà, és inconfusible.

ARQUIMBAU. *(Divertit.)* És un amic de vosté?

PERE. No, no. Jo tinc amics molt idiotes, però no fins aquest punt. Els que seleccionem són campions, és alta competició.

ARQUIMBAU. Gite's. (*Ajuda PERE a llevar-se el barnús i a gitar-se al sofà.*) Relaxe's... I on els troben, aquests campions?

PERE. (*Mentre ARQUIMBAU auscultava la columna vertebral.*) Ah, no és fàcil. No és prou qualsevol babau. És una caça a l'home. Tenim rastrejadors que ens assenyalen un idiota que val la pena. S'examina el cas, i si és excepcional, se'l convida. (*Fa un bot.*) Ai!...

ARQUIMBAU. És la segona lumbar.

PERE. I és greu?

ARQUIMBAU. No, però tem que caldrà que anul·le el sopar.

PERE. Ah, de cap de les maneres!

ARQUIMBAU. (*Ajuda PERE a tornar a seure.*) A mi no m'agrada manipular en calent, com és el cas. Descanse aquesta nit i telefone'm demà al matí a la consulta per concertar una visita.

PERE. Doctor, tinc un idiota de categoria mundial, aquesta nit. Per favor, faça qualsevol cosa, un calmant, antiinflamatori, no vull saber què, però faça alguna cosa!

ARQUIMBAU. (*Fa que no amb el cap.*) La bossa de gel i repòs. Crega'm, val més ser prudent o n'hi haurà per a tres setmanes.

PERE. Quina mala sort... (*Es gira per agafar un telèfon i es queda clavat, fent ganyotes de dolor.* ARQUIMBAU li

acosta l'aparell.) Gràcies. (Agafa l'agenda i es posa a fullejar-la.) Caldrà que ho cancel·le. Com es deia? Ah, sí, Pinyol, Francesc Pinyol.

ARQUIMBAU. A què es dedica?

PERE. Treballa a Hisenda.

ARQUIMBAU. Escolte, això és molt perillós! Imagine's que arriba a saber per què l'han convidat.

PERE. *(Marca un número.)* No hi ha cap risc. S'hi posa molta atenció. Mai un idiota no ha sabut per què l'havien convidat. *(Calla per escoltar un missatge.)* El que temia, ja ha eixit... És molt estúpid, el seu contestador.

ARQUIMBAU. Sí?

PERE. *(Penja i torna a marcar el número.)* Ara ho veurà. Intenta ser graciós, però és patètic.

(PERE connecta l'altaveu. El so amplificat ressona en l'habitació. Després, la veu de FRANCESC PINYOL.)

FRANCESC. *(En off, cantant a ritme de cancan.)*

«Ha telefonat a ca Francesc Pinyol,
però en aquest moment ha alçat el vol.
Deixe un missatge quan senta el senyal,
i ell el cridarà quan torne al casal!»

(Riure, després amb una veu normal.) Ara li toca parlar a vosté.

(El senyal ressona, en off. PERE penja.)

ARQUIMBAU. Vaja el món a fer punyetes!

PERE. (*Amb el to d'algú que fa una demostració.*) I què?

ARQUIMBAU. Sí que té dallonses, sí.

PERE. Comprén ara per què estic abatut?

ARQUIMBAU. Té un aspecte bastant excepcional.

PERE. (*Deprimit.*) Calle.

ARQUIMBAU. Com l'ha conegut?

PERE. No el conec. El veuré aquesta nit per primera vegada. Me l'ha recomanat un company. Vaja, un gran caçador d'idiotes, aquest. Ha descobert Pinyol en el talgo, entre Portbou i València, i m'ha telefonat tot just baixar del tren, enlluernat. Durant tot el viatge, que dura cinc hores, Pinyol li ha parlat de les seues maquetes. No ha parat ni un segon. Era un malson, sembla.

ARQUIMBAU. Ah, sí? Fa maquetes?

PERE. Sí, models a escala reduïda amb mistos. El pont de Calatrava, el Micalet. Passa hores fent-ne, i sobretot, en pot parlar durant hores, i això, per al sopar, és fantàstic! Com més apassionat és l'idiota, més probabilitats té d'emportar-se la palma, i aquesta nit, doctor, amb Pinyol i les seues maquetes, no crec que m'avance molt si li dic que ho tenia a la butxaca.

ARQUIMBAU. (*Es mira el rellotge.*) M'hauria agradat trobar-me'l, però me n'hauré d'anar volant, ja duc molt de retard.

PERE. Espere's un poc, arribarà d'ací a un minut. El farem parlar, que ens conte la seua vida. Això pot ser divertit, no?

ARQUIMBAU. Me n'he d'anar. Hi ha uns amics que m'esperen a casa. *(Obri el maletí i en trau un tub de pastilles.)* Li deixaré un calmant, dos comprimits a la nit si té molt de dolor. Alerta, que és molt fort.

PERE. Gràcies, doctor.

ARQUIMBAU. *(Se'n va cap a la porta.)* No dubte de cridar-me si el dolor el fa patir molt.

PERE. Pot destravar la porta en eixir, i així no m'hauré d'alçar?... Hi ha un botonet dalt de la maneta.

ARQUIMBAU. *(Es para al llindar.)* Li puc demanar també un favor?

PERE. Sí, i tant.

ARQUIMBAU. No em convide mai a sopar. Em quedaria sempre amb el dubte.

(PERE es posa a riure. ARQUIMBAU ix. PERE s'apodera del telèfon i marca un número.)

PERE. *(Al telèfon.)* Bernat?... No, no estic millor, estic fet pols del tot... Calla, que estic afonat, tenia el vencedor, aquesta nit!... Per què t'ho dic... Ah!, sí, és massa trist, en fi, te l'enviaré la setmana que ve... Bé, et deixe, perquè arribarà d'un moment a l'altre... Vinga, divertiu-vos molt, colla de xacals!... *(Penja. Se'n va al dormitori a vestir-se i deixa la porta oberta. Toquen a la porta. Crida en off.)* Entre, està obert!

(Entra FRANCESC PINYOL, amb aspecte intimidat, una cartera de mà sota el braç.)

FRANCESC. (*Al for, a la sala buida.*) Ací és casa del senyor Canut?

PERE. (*Sempre en off.*) Sí, sí, entre, ja hi vaig...

FRANCESC. (*Tanca la porta i entra a la sala.*) Sóc Francesc Pinyol.

PERE. (*Torna a la sala, tot enganxat.*) Bona nit, com està?

FRANCESC. Jo, bé, però...

PERE. Perdona que el reba així, però tinc lumbago.

FRANCESC. No!

PERE. Sí. A penes puc moure'm. He intentat avisar-lo, però vosté ja havia eixit de casa. Em sap greu, però caldrà que ajornem el sopar.

FRANCESC. És a mi a qui li sap greu, per vosté. No és divertit, un lumbago.

PERE. Diguem que és molest, però no dramàtic. Està vosté lliure dimecres que ve?

FRANCESC. Dimecres que ve? És el 24? Sí, estic lliure.

PERE. No, és el 23, crec.

FRANCESC. El 23?... D'acord, també estic lliure.

PERE. Espere, estem a 18, és el 25.

FRANCESC. Ah, el 25... D'acord, cap problema.

PERE. Perfecte. Anirem a ca l'amic que ens havia convidat aquesta nit. Torna a fer un sopar i vosté, no cal dir que hi està convidat.

FRANCESC. De veritat que és molt amable.

PERE. No. Li he fallat hui i no li fallaré la setmana que ve. Què vol beure, senyor Pinyol?

FRANCESC. Eh... no res. Gràcies de totes maneres. El deixaré si no es troba bé, vosté.

PERE. No, va bé. Quan no em moc es pot suportar...
Sega un minut i xarrarem una mica. (*FRANCESC s'asseu enfront de PERE, amb la cartera de mà damunt dels genolls. PERE el mira com un gat un ratolí.*) He escoltat el seu contestador fa una estona. És molt divertit.

FRANCESC. (*Somriu, afalagat.*) Ah!, sí... He volgut fer un missatge un poc original...

PERE. Molt, molt reeixit. Encara en ric.

FRANCESC. Tothom me'n parla. Fins i tot tinc amics que em demanen que els faça el seu missatge.

PERE. No m'estranya gens.

FRANCESC. Vosté té contestador?

PERE. (*Ràpidament.*) Sí, però està bé. Potser un poc clàssic per a vosté, però ja em va bé.

FRANCESC. N'està segur? Ho faré en un no res, eh?

PERE. No, gràcies. Molt amable. (*Canvia ràpidament de tema.*) Estic realment encantat d'haver-lo conegut, senyor Pinyol.

FRANCESC. Jo també, senyor Canut... encara no m'ho puc creure... Quan el senyor amb qui em vaig trobar al tren em va dir que un gran editor com vosté podia interessar-se pels meus petits treballs...

PERE. Vinga, no siga modest, senyor Pinyol. Segons el meu amic, vosté és algú realment excepcional en el seu estil.

FRANCESC. La veritat és que és molt simpàtic, aquest home.

PERE. Està molt dotat, sí.